

865 1. Beh. af Lovf. om Till. til L. af 8. Marts 1856 om Tilveiebr. af Midl. t. fri Fattigunderst. 866

Neglerne for disse Midlers Anvendelse, og jeg haaber derfor, at man vil se mere paa Diemedet end paa Midlerne. Med Hensyn til at det ærede Medlem ikke vilde taale, at vi fjernede Navnet „De Fattiges Kasse“, da betragter jeg det som en Borgerpligt, der paahviler os i det borgerlige Samfund, at holde de Svagere opreiste ved de Stærkes Bistand, og denne Understøttelse kan altsaa ikke faae Navn af en Fattigunderstøttelse. Det er først, naar Alt er forgjæves i den Retning, naar de synke sammen, saa at de hjemfalde til Fattigvæsenet, at Understøttelsen efter min Betragtning kan faae Navn af Fattigunderstøttelse.

Formanden: Den ærede Forslagsstiller har Ordet for en kort Bemærkning.

Brind-Seidelin: Seg vil blot henstille til det ærede Medlem fra 1ste Kreds (Madvig), om han ikke har overset, at Modtagelsen af Valget til disse Bestyrelser helt og holdent er en frivillig Sag; det kommer an paa Enhver, om han vil modtage Valget eller ikke; der er ingenfomhelst Forpligtelse dertil, og derfor er det heller ikke nogen Fornærmelse for en Kvinde, at hun bliver valgt, thi hun kan jo sige: Nei, jeg vil ikke. Derhos vil jeg ogsaa gjøre baade dette ærede Medlem og den første ærede Læser (Seszen) opmærksomme paa, at det dog kun er høist uegentlig, at man kan sige, at jeg gjennem Forslaget vil ordne den frivillige Fattigunderstøttelse. Nei, det vil jeg ikke, men jeg mener blot, at der bør tilveiebringes en Organisation, hvorigjennem den private Godgjørighed, om den vil, kan komme de Trængende til Hjælp. Den kan lade det være, og den kan oprette sin egen Velgjørighedsforening, men jeg mener, at der bør være en Organisation tilstede, som kan betjene dem, der ville benytte denne Organisation.

Sonne: Seg tror, at det var meget godt, at de Betæneligheder, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) fremsførte, kom frem, men jeg for mit Vedkommende kan ikke billige dem. Det forekommer mig, at det Børste, der kunde ske, var det, at Lovens Diemed ikke blev naaet, og at de frivillige Gaver, som man havde paaregnet, ikke fløde ind. Det var denne Betænelighed, som det ærede Medlem havde, men selv om dette skulde ske, saa har jeg dog den Overbevisning, at den private Godgjørighed derfor ikke vil være død. Den vil, saa sandt som der er Folk i Kommunerne, der virkelig ere i Besiddelse

af Følelse for deres Medmennesker, gjøre sig gjældende, og jeg tror, at private Mænd ville søge at tilveiebringe det, som ikke vil blive naaet ved Lovforslaget. Derimod maa jeg med ham erkjende det Rigtige i, at Regjeringen ikke vilde optage Lovforslaget om det frivillige Fattigvæsen, saaledes som det var foreslaaet af Kommissionen, men Marsagen var jo netop den, at det offentlige Fattigvæsen efter Forslaget var ordnet saaledes, at det forudattes, at det frivillige Fattigvæsen vilde understøtte alle de midlertidig Trængende, og jeg maa med Regjeringen tro, at det vilde være for dristigt at bygge herpaa, ligesom jeg heller ikke kan tro, at den ærede Forslagsstiller er fremkommen med sit Forslag, for at sætte de to Love om det offentlige og det frivillige Fattigvæsen i Forbindelse med hinanden paa den Maade, som var tilfjet af Kommissionen. Seg tillader mig at anbefale det foreliggende Forslag af tre Grunde: For det Første fordi jeg gjerne vilde, at de Indtægter skulde tilflyde det frivillige Fattigvæsen, som paaregnes efter § 1, thi de der ommeldte Legater bør vistnok rigtigst tilfalde det frivillige Fattigvæsen. Seg har ganske rigtig de samme Betæneligheder som dem, der bleve fremsførte af det ærede Medlem for 10de Kreds (Seszen), nemlig, at man skal være varsom med at røkke ved Legatbestemmelser, og navnlig, at man skal vogte sig for at forandre Bestyrelsen, hvor Legatstifteren ligefrem har indsat en saadan. Seg har derfor ogsaa Betænelighed ved Forslaget om, at saadanne Legater skulle komme ind under det frivillige Fattigvæsen, som er henlagte under Sognepræstens Bestyrelse. Derimod tror jeg sandelig, at der er en Del Legater, som komme det offentlige Fattigvæsen til Gode, og som det slet ikke har været Legatstifternes Mening skulde tilfalde dette. De ere rimeligvis stiftede paa en Tid, hvor det offentlige Fattigvæsen ikke var saaledes organiseret som nu, hvor Mange træde, at naar man gav til det offentlige Fattigvæsen, gav man virkelig til Trængende. Men som Forholdet nu har udviklet sig, ville de Indtægter, som tilflyde det offentlige Fattigvæsen, ikke tilflyde de Trængende; de indkomme til Fordel for Skatteyderne, og det har ikke, efter hvad jeg kan antage, været Legatstifternes Mening. Naar det samme Punktum bestemmer, at de Spørgsmaal, som maatte opstaa herom, skulle afgjøres af Indenrigsministeren, forekommer det mig, at man er sikker paa, at ikke andre Legater ville komme over til det frivillige Fattigvæsen end de, med Hensyn til hvilke stærke Grunde tale for, at det sker. Den anden